

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 31. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593588848/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

gjør ikke altid noget, at man er lidt latterlig, naar der er alvorlig Følelse bagved.

Jeg har senere ofte tænkt paa, at det var Ritmesteren, der ved sin Tale gav mig en fremragende Plads blandt Drengene. Havde han været min Fader, vilde vi Begge være blevene latterlige; men, idet han paa min Faders Vegne førte mig til Skolen, faldt det Latterlige kun paa ham, medens en ideal Glands fra hans Uniform og fra Fanen, som han løftede ved sit Raab, faldt paa mig.

Især i Førstningen svarede jeg kun lidet dertil, fordi jeg var saa trykket af Hjemve, at Alt omkring mig var mig ligegyldigt. Dr. Hilder kom og sagde, at han var Doctor for de Sunde, og søgte at faae mig meddelsom og livlig; men skjøndt Synet af ham gjorde mig godt, var det min eneste Tilfredsstillelse, at jeg, som Ritmesteren havde raadet mig, kunde være taus, naar det gjorde ondt, og lade alle de Fremmede gaae udenfor den Verden, jeg hjemmefra havde i mit Indre, og som for mig var høitidelig og hellig. I Mellemrum gik jeg ud til Hestehandler Sallings, og skjøndt de, naar jeg kom dem nær, ikke saae ud, som jeg i Afstand altid forestillede mig dem, gjorde det mig godt at sidde lidt hos dem, hvorved det dog kom i Veien, at jeg ikke maatte være »intim« med dem.

Men det gik naturligvis umærkelig over, og i min Erindring er der intet Overgangsled fra denne Melancholi til en glad og rastløs Forventning i Anledning af Noget, der skulde finde Sted i Skolen. Martsmaaned havde for Alvor bragt sine ofte lovede »selleve Sommerdage«, og det var i Glæde over det tidlige Foraar blevet besluttet, at vi en Søndag skulde drage ud til Charlottenlund og der have en Kamp med en anden Classe, vor sideordnede Realclassen, med hvem vi havde noget Udestaaende. Jeg var bleven vor Classes Anfører og drømte ikke om Andet end om Maaden, hvorpaa jeg skulde lede Felttoget. Da vi vare paa Pletten, meddelte jeg mine Underordnede min Plan, der tildels var laant fra Cyrus's Felttog mod Massagerne. Paa et passende Sted skulde en Trup af de Yngste rykke frem og engagere Fjenden, og medens de heltmodig værgede sig til sidste Mand, skulde jeg bryde frem med Hovedcorpset, overraske Fjenden og vinde en fuldstændig Seir. Planen blev modtaget med Enthusiasme; men, medens jeg omhyggelig førte mit Hovedcorps, opdagede jeg pludselig med den dybeste Uvillie, at den devoverede Skare, istedenfor at kæmpe til sidste Mand, lod sig overvælde uden Sværds-
slag

og koldblodig satte sig ned som Fanger. Jeg sendte en Parlemantair til Fjenden for at anmode om en kort Vaabenstilstand og for at bede om, at Fangerne maatte blive udleverede, imod at de ikke længer gjorde Tjeneste. Dette bevilgedes, og da jeg havde Fangerne hjemme, foreslog jeg, at der skulde nedsættes en Krigstret over dem. Dette gik Alle, selv Fangerne, beredvillig ind paa, som en Leg; men jeg mente det saa alvorlig, at havde jeg kunnet faae dem hængte, var det skeet. Jeg indsaa, at jeg ikke kunde drive det videre end til, at de skulde løbe Spidsrod, og det blev vedtaget; men da Straffen skulde udføres, da hver af mine Tapre fik en Kjerp, og da de Feige skulde kledes af, blev der Opstand. Forbryderne kaldte mig »Profossen», og selv mine Officierer svigtede mig, toge Sagen fra det borgerlige, medens jeg stod paa det Ritmesterlige Standpunkt. De Smaa skreg, at naar jeg alene skulde more mig, saa kunde jeg jo gaae over imod Fjenden som en Goliath og udfordre en David til Enekamp. Uagtet jeg havde en Fornemmelse af, at Forslaget var urimeligt, og at jeg kunde blive latterlig ved det, gik jeg i Øieblikkets Hede ind derpaa, tilmed da Situationen var bleven for spændt i min egen Leir. Jeg gik over mod Fjenden og spurgte: »Hvem er Chef her?» – »Det er mig,» svarede en kjon, forfjernet udseende Dreng, lidt ældre end jeg, tilføiende: »Kan Du spille Lhombre?»

Til dette overraskende Spørgsmaal kunde jeg ikke svare. Andet end, at jeg tidt havde seet det spille og kjendte Kortene; men jeg spillede det vist daarlig.

»Aa, det kommer Du snart efter,» svarede han; »lad os iaf den faae en Lhombre.»

»Ja; men jeg er kommen herover for at udfordre En af Eder.»

»Ja, Du maa gjerne kaste mig i Gulvet, hvis de Børnestreger kan more Dig.»

Dette Ord hævede mig med et Sæt ud over det »Barnagtige»; vi spillede Lhombre om Aftenen – og mange følgende Aftener en lang Tid; jeg spillede saadan, at jeg fik liden Søvn, og, naar jeg sov, dromte om Spadille og Basta, og selvfølgelig kom betydelig ned i Classen derved.

Men saa kom en Forandring. Nu betræder min Erindring for en Stund hellig Jord.